

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **F. L. K. W.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Janem Halámkou, LL.M., advokátem
sídlem U Cvičiště 1024/9, 312 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. KUUK/126304/2023, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2023, č. j. KUUK/135782/2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2023, č. j. KUUK/126304/2023, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 9. 2023, č. j. KUUK/135782/2023, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, ze dne 28. 7. 2023, č. j. MUKK/35032/2023. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 28a odst. 6 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), že se dvě zvířata žalobce stávají vlastnictvím státu, a to fena jménem A., plemene německá doga, tmavé barvy s bílou náprsenkou, narozená Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 6. 3. 2018, číslo čipu X, a pes jménem *W. C. R.*, plemene německá doga, barvy harlekýn, narozený dne 16. 10. 2020, číslo čipu X. Žalobce se zároveň domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě předeslal, že zvířata mu byla vyvlastněna z důvodu, že neplatil náklady za náhradní péči o zvířata, do níž byla zvířata již dříve rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 6. 2022, č. j. MUKK/28823/2022, umístěna. Náhradní péče byla poskytována v Útulku pro opuštěná zvířata v Jimlíně, přičemž náklady na péči měl žalobce platit správnímu orgánu prvního stupně na základě jeho jednotlivých rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dle žalobce vydal několik rozhodnutí, kterými žalobci uložil k úhradě náklady za péči o zvířata za příslušná kalendářní čtvrtletí. Žalobce však tyto náklady záměrně neplatil, přičemž oběma správním orgánům sdělil v řízení o tom, že se zvířata stávají vlastnictvím státu (dále též jen „řízení o vyvlastnění“), důvody, proč tyto náklady neplatil.
3. Žalobce namítl, že se správní orgány v řízení o vyvlastnění zvířat ve svých rozhodnutích nedostatečně vypořádaly s námitkami žalobce proti zahájenému řízení o vyvlastnění, tedy důvody, proč nehradil náklady spojené s umístěním psů do náhradní péče, přičemž samotné řízení bylo podle žalobce zahájeno předčasně a vydaná rozhodnutí správních orgánů jsou zatížena vadami, pro které by měla být zrušena. Žalobce konstatoval, že nehradil vyúčtované náklady na umístění psů do náhradní péče, protože nesouhlasil jednak se samotným rozhodnutím o umístění zvířat do náhradní péče a jednak s tím, že v rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče nebyly stanoveny podmínky dle § 28b odst. 1 zákona na ochranu zvířat k zabezpečení ochrany zvířete, po jejichž splnění budou zvířata vrácena žalobci jakožto vlastníkov. Žalobce upozornil, že proti rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče se bránil ve správním řízení odvoláním a po pravomocném rozhodnutí podal správní žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 5. 9. 2023, č. j. 141 A 42/2022-41, zamítl, avšak žalobce podal dne 20. 9. 2023 kasační stížnost proti zmíněnému rozsudku, vedenou Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 241/2023, o které nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto.
4. Žalobce zdůraznil, že ve správním řízení upozorňoval správní orgány na probíhající soudní řízení sp. zn. 141 A 42/2022 s tím, že rozhodnutím o vyvlastnění psů může být založena složitá právní situace, pokud by následně ve zmíněném soudním řízení došlo ke zrušení rozhodnutí o náhradní péči, a že je tedy třeba vyčkat s rozhodnutím o vyvlastnění zvířat na výsledek zmíněného soudního řízení včetně případného řízení o kasační stížnosti, což však správní orgány nerespektovaly.
5. Žalobce dále uvedl, že nemělo nikdy dojít k umístění zvířat do náhradní péče, tedy nemělo dojít ani ke stanovení nákladů na péči o psy, případně mělo dojít ke stanovení podmínek pro vrácení psů, které by žalobce měl možnost splnit a získat psy obratem zpět, kdy by ani nemuselo dojít ke vzniku nákladů na péči, nebo jen v omezené míře. Žalobce proto napadal ve správním i soudním řízení rovněž rozhodnutí o úhradě nákladů, když nesprávnost těchto rozhodnutí spatřoval v samotném uložení povinnosti náhrady nákladů. Žalobce konstatoval, že nehradil náklady na péči také proto, že je absurdní situace, kdy je mu rozhodnutím správního orgánu znemožněno mít v užívání svůj majetek, získat jej zpět a uloženo hradit neomezeně vznikající náklady. Proto žalobce ve svých námitkách a odvolání napadal především předčasnost zahájení řízení o vyvlastnění psů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalobce namítl, že nabízel správnímu orgánu prvního stupně, že než bude rozhodnuto před soudem ohledně zákonnosti náhradní péče, může složit náklady na péči o zvířata do notářské úschovy, aby nedošlo k zahájení řízení o odnětí vlastnictví ke zvířatům. Správní orgán prvního stupně však dle žalobce tuto možnost odmítl a přistoupil k zahájení řízení, že zvířata se stávají vlastnictvím státu, bezodkladně poté, co oznámil žalobci, že mu neumožní složit prostředky do úschovy (tři týdny po sdělení správního orgánu, že tuto možnost zváží), a nedal tak žalobci možnost uhradit případně náklady před zahájením řízení o vyvlastnění psů.
7. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v tomto případě nebylo namístě zahajovat řízení o vyvlastnění zvířat za situace, kdy správnímu orgánu bylo známo, že běží soudní řízení v souvisejících věcech. V případě, že soud zruší rozhodnutí správního orgánu nebo uloží správnímu orgánu stanovit podmínky pro vrácení zvířat, byl by to dle žalobce důvod pro zrušení rozhodnutí o nákladech na péči nebo pro obnovu řízení o nákladech a důvod pro zastavení řízení o vyvlastnění zvířat, pokud by již tou dobou nebylo pravomocné. Taková situace by dle žalobce zapříčinila naprosto nežádoucí právní stav, kdy dojde ke změně vlastníka zvířat, ale následně v soudním řízení soud konstatuje, že předchozí správní postup ohledně umístění zvířat do náhradní péče a stanovení povinnosti žalobci k úhradě nákladů na péči byl vadný. To by dle žalobce vedlo k dalším zdoluhavým soudním řízením, na jejichž pozadí budou živá zvířata stále další měsíce traumatizována pobytem v útulku, či traumatizována změnou majitele a prostředí. Dle žalobce správní orgán prvního stupně hájil svůj postup tím, že jedná podle zákona, ovšem v tomto případě by měl mít na prvním místě zájem živých zvířat. Dle žalobce měl správní orgán prvního stupně jako prioritu to, aby nevznikaly další náklady pro obec na náklady na péči. Z rozhodnutí obou správních orgánů je dle žalobce zřejmé, že zájem zvířat nebyl hodnocen a zvažován ani na okamžik.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný v první řadě odkázal na vypořádání námitek žalobce v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného jsou nedůvodné žalobcovy námitky vyvěrající z nesouhlasu žalobce s rozhodnutím o umístění zvířat do náhradní péče a s nestanovením podmínek pro jejich vrácení. Nesouhlas žalobce nemůže být dle žalovaného hlediskem pro zahájení řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí, že se zvířata stávají vlastnictvím státu, a ani podání správní žaloby ve věci náhradní péče nemůže být důvodem pro nevydání rozhodnutí, neboť výsledek soudního přezkumu nepředstavuje předběžnou otázku pro rozhodnutí ve věci vlastnictví zvířat.
9. Dle žalovaného byla v řešené věci pro úvahu, zda přistoupit k rozhodnutí o nabytí psů státem, podstatná skutečnost, že rozhodnutí, kterým byli psi do náhradní péče umístěni, nestanoví podmínky pro jejich vrácení. Recentní právní stav tak dle žalovaného neumožňuje vrácení psů do držby a péče žalobce. Za této situace by bylo dle žalovaného neúčelné nadále udržovat stav, kdy psi zůstanou holým vlastnictvím žalobce bez perspektivy jejich vrácení s tím, že náklady na péči o ně hradí za žalobce obec s rozšířenou působností.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud konstatuje, že stěžejní žalobní námitkou, v žalobě opřenu o více důvodů, byla námitka, že řízení o vyvlastnění zvířat bylo zahájeno a posléze dokončeno předčasně, a to v době, kdy probíhalo u zdejšího soudu řízení sp. zn. 141 A 42/2022, ve kterém bylo přezkoumáváno rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče. Žalobce rovněž namítal, že podával opravné prostředky i proti jednotlivým rozhodnutím o nákladech na péči o psy. Soud proto považuje na tomto místě za účelné připomenout chronologicky jednotlivá správní a soudní řízení týkající se náhradní péče a placení nákladů na péči. Zjištění soudu vyplývají částečně z obsahu správního spisu a dále ze skutečností známých soudu z úřední činnosti. Soud podotýká, že všechna níže zmíněná správní a soudní řízení se týkala stejných zvířat, a to feny A. a psa W. C. R.
14. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 30. 6. 2022, č. j. MUKK/28823/2022, rozhodl o umístění týraných zvířat do náhradní péče. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 9. 2022, č. j. KUUK/138190/2022/ZPZ, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který rozsudkem ze dne 5. 9. 2023, č. j. 141 A 42/2022-41, žalobu zamítl. Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2024, č. j. 7 As 241/2023-30, zamítl.
15. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 8. 11. 2022, č. j. MUKK/50487/2022, rozhodl o nákladech na náhradní péči o psy za období od 1. 7. 2022 do 30. 9. 2022, přičemž náklady byly vyčísleny celkem na 22 264 Kč, a tuto částku měl žalobce zaplatit do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2023, č. j. KUUK/185813/2022, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který usnesením ze dne 30. 5. 2023, č. j. 141 A 15/2023-22, žalobu odmítl pro opožděnost. Kasační stížnost nebyla podána.
16. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 8. 2. 2023, č. j. MUKK/6795/2023, rozhodl o nákladech na náhradní péči o psy za období od 1. 10. 2022 do 31. 12. 2022, přičemž náklady byly vyčísleny celkem na 22 972 Kč, a tuto částku měl žalobce zaplatit do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2023, č. j. KUUK/037394/2023, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který usnesením ze dne 10. 7. 2023, č. j. 141 A 17/2023-17, žalobu odmítl pro opožděnost. Kasační stížnost nebyla podána.

17. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 23. 5. 2023, č. j. MUKK/24820/2023, rozhodl o nákladech na náhradní péči o psy za období od 1. 1. 2023 do 31. 3. 2023, přičemž náklady byly vyčísleny celkem na 23 232,50 Kč, a tuto částku měl žalobce zaplatit do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2023, č. j. KUUK/088781/2023, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který usnesením ze dne 3. 7. 2024, č. j. 141 A 22/2023-34, žalobu odmítl z důvodu, že se jednalo o věc, o které rozhoduje soud nikoli v soudním řízení správním, nýbrž v občanském soudním řízení. Kasační stížnost nebyla podána.
18. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 25. 8. 2023, č. j. MUKK/38678/2023, rozhodl o nákladech na náhradní péči o psy za období od 1. 4. 2023 do 30. 6. 2023, přičemž náklady byly vyčísleny celkem na 22 484 Kč, a tuto částku měl žalobce zaplatit do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2023, č. j. KUUK/134117/2023, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který usnesením ze dne 19. 8. 2024, č. j. 141 A 44/2023-23, žalobu odmítl z důvodu, že se jednalo o věc, o které rozhoduje soud nikoli v soudním řízení správním, nýbrž v občanském soudním řízení. Kasační stížnost nebyla podána.
19. Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o vyvlastnění zvířat rozhodnutím, označeným jako oznámení o zahájení řízení, ze dne 22. 6. 2023, ve kterém zároveň oznámil ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž vyzval žalobce, že může ve lhůtě 15 dnů uplatnit své případné námítky proti zahájení řízení, případně sdělit své stanovisko k věci a dokazování. Žalobce uplatnil své námítky podáním ze dne 24. 7. 2023, přičemž poukazoval na probíhající správní a soudní řízení ohledně umístění zvířat do náhradní péče a ohledně nákladů na péči o zvířata. Obdobně pak žalobce argumentoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o vyvlastnění zvířat.
20. Podle § 28a odst. 3 zákona na ochranu zvířat platí, že *„náklady spojené s umístěním týraného zvířete do náhradní péče a s následnou péčí o něj hradí osoba, jíž bylo zvíře odebráno.“*
21. Podle § 28a odst. 4 zákona na ochranu zvířat platí, že *„náklady na léčení zvířete, které bylo týráno a poškozeno tak na jeho zdraví, ponese osoba, jež tento stav způsobila, i když přesahují hodnotu zvířete.“*
22. Podle § 28a odst. 6 zákona na ochranu zvířat platí, že *„o nákladech podle odstavců 3 a 4 rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností ve správním řízení. Pokud osoba, jejíž zvíře bylo umístěno do náhradní péče, neuhradí náklady podle věty první do 3 měsíců ode dne oznámení rozhodnutí o nákladech, a zvíře je vlastnictvím této osoby, může obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout, že se zvíře stává vlastnictvím státu. Na tuto skutečnost musí být vlastník v rozhodnutí o nákladech výslovně upozorněn. Stát zabezpečí péči o takové zvíře.“*
23. Soud konstatuje, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích odůvodnily, proč nebylo třeba vyčkávat s rozhodnutím o vyvlastnění zvířat na to, jak dopadne soudní řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 42/2022 ohledně umístění zvířat do náhradní péče. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že *„zabrání psů do vlastnictví státu, když dozorující KVS zcela vyloučila možnost jejich vrácení původnímu majiteli, a bez průtahů poté, co jejich původní vlastník nezaplatil v zákonné tříměsíční lhůtě náklady spojené s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“*

jejich umístěním do náhradní péče, proběhlo zcela v souladu s platnými předpisy, kdy prvoinstanční správní orgán posoudil situaci a využil možnost danou mu ustanovením § 28a odst. 6 zákona na ochranu zvířat. Podle ustanovení § 28b odst. 2 zákona na ochranu zvířat se ustanovení § 28b odstavce 1 zákona na ochranu zvířat (stanovení podmínek pro navrácení zvířete) nepoužije, pokud po posouzení všech okolností případu nelze předpokládat, že dojde k nápravě pachatele, a zároveň je nepochybné, že nebude v budoucnosti zabezpečena řádná péče o zvíře.“ Soud souhlasí s citovaným odůvodněním a doplňuje, že správní orgány v řízení o vyvlastnění zvířat vycházely z pravomocného rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče a z pravomocných rozhodnutí, kterými bylo uloženo žalobci zaplatit náklady na péči o psy za příslušná kalendářní čtvrtletí. Podle § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány.

24. Bylo tedy povinností správních orgánů řídit se pravomocnými rozhodnutími týkajícími se umístění zvířat do náhradní péče a nákladů na péči. Výjimkou by byla situace, kdy by byla podána žaloba proti pravomocnému rozhodnutí, přičemž by žalobě byl soudem přiznán odkladný účinek dle § 73 s. ř. s. V takovém případě by pochopitelně byly účinky takového žalobou napadeného rozhodnutí odloženy. V soudním řízení sp. zn. 141 A 42/2022 týkajícím se umístění zvířat do náhradní péče žalobce nepodal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, ani pak návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V soudních řízeních sp. zn. 141 A 15/2023 a 141 A 17/2023 týkajících se nákladů na péči o zvířata žalobce sice podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, avšak soud o návrhu nerozhodl, neboť v obou případech bezodkladně přistoupil k odmítnutí žaloby pro opožděnost. V soudním řízení sp. zn. 141 A 22/2023 týkajícím se rovněž nákladů na péči o zvířata žalobce navrhl přiznání odkladného účinku žalobě, avšak soud jeho návrh zamítl. V soudním řízení sp. zn. 141 A 44/2023 týkajícím se rovněž nákladů na péči o zvířata, žalobce přiznání odkladného účinku žalobě ani nenavrl.
25. Z údajů uvedených v předchozím odstavci je zřejmé, že správní orgány v řízení o vyvlastnění zvířat byly povinny vycházet z pravomocných rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče a o nákladech na péči o zvířata. Navíc je zřejmé, jak správně upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 12. 9. 2023, přičemž žalovaný v té době již měl k dispozici rozsudek zdejšího soudu vydaný dne 5. 9. 2023, č. j. 141 A 42/2022-41, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče. Žalovaný tak bral v úvahu při vydání napadeného rozhodnutí, že věcné námitky žalobce o tom, že neměla být náhradní péče o zvířata vůbec nařízena, že se žalobce nedopustil týrání zvířat a že měly být v rozhodnutí stanoveny podmínky pro vrácení zvířat žalobci, byly vypořádány zmíněným rozsudkem zdejšího soudu. Skutečnost, že žalobce podal proti zmíněnému rozsudku kasační stížnost, neměla žádný vliv na povinnost správních orgánů respektovat pravomocná správní rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče a o nákladech na péči.
26. Pro úplnost soud opakuje již výše uvedené, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2024, č. j. 7 As 241/2023-30, zamítl kasační stížnost žalobce, když se ztotožnil se závěry zdejšího soudu, že žalobce týral zvířata, že bylo oprávněně rozhodnuto o umístění zvířat do náhradní péče a že v souladu se zákonem nebyly stanoveny podmínky pro vrácení zvířat žalobci, jelikož nebyl předpoklad, že žalobce by v budoucnu lépe pečoval o předmětná zvířata, čímž byl naplněn § 28b odst. 2 zákona na ochranu zvířat.
27. Soud připouští, že pokud by Nejvyšší správní soud namísto zamítnutí kasační stížnosti žalobce přistoupil ke zrušení rozsudku zdejšího soudu a zároveň i rozhodnutí žalovaného o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnutí odvolání žalobce ve věci umístění zvířat do náhradní péče, mohly by teoreticky nastat žalobcem avizované problémy, že by zde nebyl právní základ pro uložení povinnosti žalobci platit náklady na péči o zvířata, což by mohl být důvod například pro obnovu řízení o nákladech na péči, případně řízení o vyvlastnění zvířat. Dle názoru soudu však taková hypotetická situace nemůže ospravedlnit postup žalobce, který neplatil náklady na péči o zvířata, neboť vyčkával, jak dopadne jeho žaloba a kasační stížnost v soudním řízení týkajícím se umístění zvířat do náhradní péče. Je třeba zopakovat, že pro žalobce i správní orgány byla závazná výše zmíněná pravomocná správní rozhodnutí.

28. K žalobní námitce, že žalobce nabízel správnímu orgánu prvního stupně, že než bude rozhodnuto před soudem ohledně zákonnosti náhradní péče, může složit náklady na péči o zvířata do notářské úschovy, aby nedošlo k zahájení řízení o odnětí vlastnictví ke zvířatům, soud uvádí, že institut notářské úschovy se využívá v soukromoprávních vztazích, kdy peníze či jiné listiny přijaté do notářské úschovy vydá notář příjemci jen při splnění podmínek stanovených dohodou mezi složitelem a příjemcem při přijetí do úschovy. Zmíněný institut však není využitelný ve vztazích mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení, neboť právní úprava nedává možnost účastníku správního řízení, jemuž byla uložena správním rozhodnutím povinnost k úhradě finanční částky, aby složil tyto peníze do notářské úschovy do doby, než budou vyřízeny jeho řádné či mimořádné opravné prostředky směřující proti správnímu rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče, či proti správním rozhodnutím o nákladech na péči o zvířata. Opět platí výše zmiňované, že správní orgány i žalobce jsou vázáni platnými pravomocnými rozhodnutími, leda by byl přiznán odkladný účinek žalobě. Správní orgán prvního stupně tedy nebyl povinen ani oprávněn akceptovat údajný návrh žalobce na složení peněz na náklady za péči o psy do notářské úschovy. Soud podotýká, že ze žalobní námitky není zřejmé, jakou formou (ústně či písemně) byl zmíněný návrh na soudní úschovu žalobcem učiněn. Ve správním spise o tom nejsou žádné doklady, což patrně souvisí s tím, že návrh na soudní úschovu učinil žalobce před zahájením správního řízení o vyvlastnění zvířat, tedy patrně v rámci správního řízení o nákladech na péči o zvířata. Tyto skutečnosti však není podstatné podrobněji zkoumat, neboť na posouzení věci nemají vliv.
29. K žalobní námitce, že správní orgán prvního stupně přistoupil k zahájení řízení o vyvlastnění zvířat bezodkladně poté, co oznámil žalobci, že mu neumožní složit prostředky do notářské úschovy, soud uvádí, že podle § 28a odst. 6 zákona na ochranu zvířat může správní orgán rozhodnout o tom, že se zvíře stává vlastnictvím státu až tehdy, pokud vlastník zvířete neuhradí náklady na péči o zvíře do 3 měsíců ode dne oznámení (doručení) rozhodnutí o nákladech. Z obsahu správního spisu plyne, že první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o nákladech na péči o psy ze dne 8. 11. 2022, č. j. MUKK/50457/2022, nabylo právní moci dne 28. 2. 2023, jak plyne z doložky právní moci. Tímto dnem bylo rozhodnutí o nákladech oznámeno žalobci, který byl povinen zaplatit náklady do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž pokud by úhradu neprovedl do 3 měsíců, tedy do 28. 5. 2023, vystavil by se riziku, že bude rozhodnuto o vyvlastnění zvířat, o čemž byl žalobce ve zmíněném rozhodnutí o nákladech na péči řádně poučen. Správní orgán prvního stupně zahájil řízení o tom, že se zvířata stávají vlastnictvím státu až rozhodnutím ze dne 22. 6. 2023, tedy s odstupem několika týdnů po marném uplynutí lhůty k úhradě nákladů na péči. Pokud snad v tomto období žalobce řešil se správním orgánem prvního stupně notářskou úschovu, tak soud připomíná, že žalobci nic nebránilo v tom, aby po oznámení o zahájení řízení o tom, že se zvířata stávají vlastnictvím státu, provedl úhradu dlužných nákladů na péči, čímž by mohl zvýšit své šance, že nebude rozhodnuto o vyvlastnění zvířat, neboť v případném rozhodnutí o vyvlastnění by se správní orgán musel Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vypořádat s tím, proč rozhoduje, že zvířata se stávají vlastnictvím státu, když dluh za péči o zvířata byl uhrazen. Z postoje žalobce je však zřejmé, že žalobce neměl zájem ani dodatečně uhradit zmíněné náklady na péči, neboť nejenže neuhradil náklady na péči dle prvního rozhodnutí, nýbrž nehradil ani náklady na péči vyplývající z dalších rozhodnutí, která byla vydávána ohledně nákladů po jednotlivých čtvrtletích. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

30. K žalobní námitce, že správní orgány v řízení o vyvlastnění zvířat měly jako prioritu, aby nevznikaly další náklady obci na péči o zvířata, a že nebraly v úvahu zájem zvířat, který by mohl být dotčen změnou vlastnictví zvířat, soud uvádí, že dle jeho názoru správní orgány postupovaly v souladu se zájmem zvířat. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí v době, kdy již věděl o tom, že soud zamítl žalobu směřující proti správnímu rozhodnutí o umístění zvířat do náhradní péče. Brzké rozhodnutí o vyvlastnění zvířat mohlo přispět k tomu, že se obě zvířata dostanou pryč z Útulku pro opuštěná zvířata v Jimlíně a najdou nového pána. Dle názoru soudu je obecně pro psy vhodnější, když mají svého pána a svůj domov, než aby byli odkázáni na dlouhodobou péči v útulku. Soud připomíná, že umístění zvířat do útulku zapříčinil sám žalobce tím, že je týral. V době vydání napadeného rozhodnutí tak existovala pouze hypotetická a málo pravděpodobná možnost, že Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobce a zruší rozsudek soudu případně i správní rozhodnutí ohledně umístění zvířat do náhradní péče. Za takové situace postupoval žalovaný plně v souladu se zájmem zvířat, když aproboval prvostupňové rozhodnutí o tom, že psi se stávají vlastnictvím státu. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
31. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. prosince 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.